

Eternity's Great Gifts: Jesus Christ's Atonement, Resurrection, Restoration

By Elder Gerrit W. Gong
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Didžios amžinybės dovanos: Jėzaus Kristaus apmokėjimas, prikėlimas, sugrąžinimas

Vyresnysis Geritas V. Gongas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

April 2025 general conference

We find in Easter in Jesus Christ peace, becoming, and belonging—that which is enduringly real and joyful, happy and forever.

Velykose Jėzuje Kristuje mes randame ramybę, galimybę tapti tokie kaip Jis ir bendrumą – tai, kas visada tikra ir džiaugsminga, laiminga ir amžina.

Years ago, our early-morning gospel class memorized Bible verses. Naturally I was drawn to short passages. This included John 11:35—the shortest verse in scripture, only two words—“Jesus wept.”

For me now, that Jesus weeps in sorrow and joy testifies of the miraculous reality: the divine Son of God came into physical mortality and learned according to the flesh how always to be with and bless us.

When we cry out in grief or joy, Jesus Christ understands perfectly. He can be present in the moments when we most need eternity's great gifts: Jesus Christ's Atonement, Resurrection, restoration.

Mary and Martha weep for their brother Lazarus, who has died. Moved with compassion, Jesus weeps. He raises Lazarus to life.

Jesus beholds Jerusalem on the eve of the Passover. He weeps, unable to gather His people as a hen would her chicks. Today His Atonement gives us hope when we sorrow for what could have been.

The Lord of the vineyard weeps as He asks His servants, which could include us as ministering brothers and sisters, “What could I have done more for my vineyard?”

Mary stands bereft at the sepulchre. Jesus gently asks, “Why weepest thou?” He knows “weeping may endure for a night, but joy cometh in the morning.” Resurrection brings dawn for all.

In Book of Mormon lands, as the faithful multitude arises to Him, Jesus's joy is full. He

Prieš daugybę metų ankstyvo ryto evangelijos klasėje mintinai mokėmės Biblijos eilutes. Natūralu, kad mane traukė trumpos ištraukos. Tarp jų buvo ir Jono 11:35, trumpiausia eilutė Raštuose, tik du žodžiai: „Jėzus pravirko.“

Tai, kad Jėzus verkia iš sielvarto ir džiaugsmo, man liudija apie stebuklingą tikrovę: dieviškasis Dievo Sūnus atėjo į fizinį mirtingą gyvenimą ir, pagal kūną, išmoko, kaip visada būti su mumis ir mus laiminti.

Kai verkiame iš sielvarto ar džiaugsmo, Jėzus Kristus tobulai supranta. Jis gali būti su mumis, kai mums labiausiai reikia didžiųjų amžinybės dovanų: Jėzaus Kristaus apmokėjimo, prikėlimo, sugrąžinimo.

Marija ir Marta verkia dėl savo mirusio brolio Lozoriaus. Apimtas gailėsčio, Jėzus pravirksta. Jis prikelia Lozorių gyvenimui.

Paschos išvakarėse Jėzus žvelgia į Jeruzalę. Jis pravirksta, negalėdamas surinkti savo žmonių, kaip višta surenka savo viščiukus. Mūsų laikais Jo Apmokėjimas suteikia mums vilties, kai liūdime dėl to, kas galėjo būti.

Vynuogyno Viešpats pravirko, klausdamas savo tarnų, tarp kurių galime būti ir mes, tarnaujantieji broliai ir seserys: „Ką dar galėjau padaryti savo vynuogynui?“

Marija stovi apstulbusi prie kapo. Jėzus švelniai paklausia: „Ko verki?“ Jis žino, kad „vakare ateina verksmas, o rytą – džiūgavimas“. Prisikėlimas atneša aušrą visiems.

Mormono Knygoje aprašomose žemėse, kai ištikimųjų minia atsikelia priešais Jį, Jėzaus

weeps.

“And he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

“And when he had done this he wept again.”

This is Easter in Jesus Christ: He answers the longings of our hearts and the questions of our souls. He wipes away our tears, except our tears of joy.

When our tears flow, we sometimes apologize, embarrassed. But knowing that Jesus Christ understands life's pains and joys can give us strength beyond our own as we navigate bitter and sweet.

In South America, a father sobs. A sparkle in his life, his young daughter, has died. “I would give anything to see her again,” he cries in my arms. I cry too.

At the Puebla Mexico Temple dedication, tears of happiness wet the face of a dear sister. Her features radiate faith and sacrifice. She says, “Todos mis hijos están aquí en el templo hoy” — “All my children are here in the temple today.” Generations gathered in the house of the Lord bring tears of joy and gratitude.

In cruel civil war, families and neighbors did unspeakable things to each other. Bitter tears are slowly giving way to hope. Her voice trembling, a woman in a small village says, “Neighbor, before I go to my grave, I want you to know where to find your missing family members.”

A radiant bride and handsome groom are being sealed in the house of the Lord. She is 70 years old, as is he. A beautiful bride, she has worthily waited for this day. She shyly swishes her bridal dress this way, then that way. We shed joyful tears. God's promises are fulfilled. His covenants bring blessings.

While home teaching a widowed sister, a young Boyd K. Packer learned a tender lesson. Following a disagreement with her husband, the sister had called out a final hurtful remark. An unexpected accident took her husband's life that day. “For fifty years,” the widow sobbed, “I've lived in hell knowing that the last words he heard from my lips were that biting, spiteful remark.”

Easter in Jesus Christ helps us mend, reconcile, make right our relationships, on both sides of the veil. Jesus can heal grief; He can enable forgiveness. He can free us and others from things

džiaugsmas yra pilnas. Jis pravirksta.

„Ir jis ėmė jų mažus vaikus vieną po kito ir laimino juos, ir meldėsi Tėvui dėl jų.

Ir tai padaręs, jis vėl pravirko.“

Tai Velykos Jėzuje Kristuje: Jis atsako į mūsų širdžių troškimus ir mūsų sielos klausimus. Jis nušluosto mūsų ašaras, išskyrus džiaugsmo ašaras.

Kai apsiašarojame, kartais susigėdę atsiprašome. Tačiau mums patiriant tai, kas yra kartu, ir tai, kas saldu, žinojimas, jog Jėzus Kristus supranta gyvenimo skausmą ir džiaugsmą, gali suteikti mums daugiau stiprybės, nei turime patys.

Pietų Amerikoje rauda tėvas. Mirė jo gyvenimo kibirkštėlė – jo mažametė dukrelė. „Atiduočiau bet ką, kad vėl ją pamatyčiau“, – šaukia jis mano glėbyje. Aš irgi verkiu.

Meksikos Pueblo šventyklos pašventinimo metu džiaugsmo ašaros užliejo brangios sesers veidą. Jos bruožai spinduliuoja tikėjimą ir pasiaukojimą. Ji sako: „Todos mis hijos están aquí en el templo hoy“ („Visi mano vaikai šiandien yra čia, šventykloje“). Viešpaties namuose susirinkusios kartos lieja džiaugsmo ir dėkingumo ašaras.

Žiauriame pilietiniame kare šeimos ir kaimynai vieni kitiems padarė neapsakomų blogybių. Karčios ašaros pamažu užleidžia vietą vilčiams. Virpančiu balsu moteris mažame kaime sako: „Kaimyne, prieš atguldama į kapą, noriu, kad žinotumėte, kur rasti dingusius savo šeimos narius.“

Viešpaties namuose užantspaudojami spindinti nuotaka ir gražus jaunikis. Jai, kaip ir jam, yra 70 metų. Nuostabi nuotaka, ji ištikimai laukė šios dienos. Ji droviai švytuoja savo nuotakos suknelę į vieną ir į kitą pusę. Mes liejome džiaugsmo ašaras. Dievo pažadai išsipildė. Jo sandoros neša palaimas.

Jaunystėje Boidas K. Pakeris, lankydamas našlę kaip namų mokytojas, išmoko jautrią pamoką. Kilus nesutarimui su vyru, ta sesuo pasakė paskutinę skaudžią pastabą. Tą dieną jos vyro gyvybę nusinešė netikėta avarija. „Penkiasdešimt metų, – kūkčiojo našlė, – gyvenau pragare, žinodama, kad paskutiniai žodžiai, kuriuos jis išgirdo iš mano lūpų, buvo ta kandi ir pikta pastaba.“

Velykos Jėzuje Kristuje padeda mums pataisyti, suderinti ir sutvarkyti savo santykius abiejose uždangos pusėse. Jėzus gali išgydyti sielvartą; Jis gali suteikti atleidimą. Jis gali išlaisvinti mus ir

we or they have said or done that otherwise bind us captive.

Easter in Jesus Christ lets us feel God's approbation. This world tells us we are too tall, too short, too wide, too narrow—not smart, pretty, or spiritual enough. Through spiritual transformation in Jesus Christ, we can escape debilitating perfectionism.

With Easter joy, we sing, "Death is conquered; man is free. Christ has won the victory." Christ's Resurrection frees us from death, from time's frailties and physicality's imperfections. Jesus Christ's Atonement also restores us spiritually. He bled from every pore, weeping blood as it were, to provide us escape from sin and separation. He reunites us, whole and holy, with each other and God. In all good things, Jesus Christ restores abundantly—not only what was but also what can be.

Jesus's life and light testify of God's love for all His children. Because God our Father loves all His children in every age and land, we find His loving invitation to come find peace and joy in Him in many traditions and cultures. Wherever, whenever, whoever we are, we share divine identity as children of the same Creator. In similar spirit, followers of Islam, Judaism, and Christianity share religious heritage in Father Abraham and covenant connection through events in ancient Egypt.

Father Abraham came to Egypt and was blessed.

Joseph, sold into servitude in Egypt, knew Pharaoh's dream meant seven years of plenty followed by seven years of famine. Joseph saved his family and his people. Joseph wept when he saw God's larger plan, where all things work together for good for those who keep their covenants.

Moses, raised in Egypt in Pharaoh's household, received and later restored the keys for the gathering of God's children.

Fulfilling prophecy, Joseph, Mary, and the infant Christ child sought refuge in Egypt. In Cairo, a devout Muslim believer reverently says: "The Quran teaches that Joseph, Mary, and the baby Jesus found safety and sanctuary in my country. In my country, Jesus as a toddler ate our food, took His first steps, said His first words. Here in my country, we believe trees bent low to give Him and His family fruit. His being in my country blessed our people and land."

kitus iš to, ką mes ar jie pasakėme ar padarėme, kas, priešingu atveju, mus surištų kaip belaisvius.

Velykos Jėzuje Kristuje padeda mums pajusti Dievo pritarimą. Šis pasaulis mums sako, kad esame per aukšti, per žemi, per platūs, per siauri; nepakankamai protingi, gražūs ar dvasingi. Per dvasinę transformaciją Jėzuje Kristuje galime išsivaduoti iš sekinančio perfekcionizmo.

Su Velykų džiaugsmu giedame: „Taip mirtis jau įveikta, ir viltis mums suteikta.“ Kristaus prisikėlimas išlaisvina mus iš mirties, iš senatvės silpnumų ir fizinio kūno netobulumų. Jėzaus Kristaus Apmokėjimas taip pat mus atnaujina dvasiškai. Jis kraujavo iš kiekvienos poros, tarsi verdamas krauju, kad parūpintų mums išsivadavimą iš nuodėmės ir atskyrimo. Jis suvienija mus, sveikus ir šventus, vienus su kitais ir su Dievu. Viską, kas gera, Jėzus Kristus gausiai sugrąžina: ne tik tai, kas buvo, bet ir tai, kas gali būti.

Jėzaus gyvenimas ir šviesa liudija Dievo meilę visiems Jo vaikams. Kadangi Dievas, mūsų Tėvas, myli visus savo vaikus, kad ir kokio amžiaus ir kad ir kurioje šalyje jie būtų, daugelyje tradicijų ir kultūrų randame Jo meilės kupiną kvietimą ateiti ir rasti Jame ramybę bei džiaugsmą. Kad ir kur, kada ir kas būtume, turime bendrą dievišką tapatybę kaip to paties Kūrėjo vaikai. Panašia dvasia islamo, judaizmo ir krikščionybės pasekėjai religinį paveldą sieja su tėvu Abraomu ir sandoriniu ryšiu per įvykius senovės Egipte.

Tėvas Abraomas atvyko į Egiptą ir buvo palaimintas.

Juozapas, parduotas vergijon į Egiptą, žinojo, kad faraono sapnas reiškė septynerius gausos metus, po kurių seks septyneri bado metai. Juozapas išgelbėjo savo šeimą ir savo liaudį. Juozapas pravirko, savo gyvenime išvelgęs Dievo planą, kuriame viskas išeina į gera tiems, kurie laikosi sudarytų sandorų.

Faraono namuose Egipte užaugęs Mozė gavo ir vėliau sugrąžino Dievo vaikų surinkimo raktus.

Išpildydami pranašystę, Juozapas, Marija ir kūdikėlis Kristus ieškojo prieglobsčio Egipte. Kaire pamaldus musulmonas tikintysis pagarbiai sako: „Koranas moko, kad Juozapas, Marija ir kūdikis Jėzus rado saugumą ir šventovę mano šalyje. Mano šalyje vaikelis Jėzus valgė mūsų maistą, žengė pirmuosius žingsnius, ištare pirmuosius žodžius. Čia, mano šalyje, tikime, kad medžiai palinkę žemai tam, kad duotų vaisių Jam ir Jo šeimai. Jo buvimas mano šalyje palaimino

God's plan of moral and mortal agency allows us to learn by our own experience. Some of our greatest life lessons come from things we would never choose. In love, Jesus Christ descended below and ascended above all things. He rejoices in our divine capacities for creativity and delight, kindness without hope for reward, faith unto repentance and forgiveness. And He weeps in sorrow at the enormity of our human suffering, cruelty, unfairness—often brought by human choice—as do the heavens and the God of heaven with them.

Each Easter spring season testifies that spiritual sequence and convergence are both part of the divine pattern of atonement, resurrection, and restoration through Jesus Christ. This sacred and symbolic convergence comes not by accident or coincidence. Palm Sunday, Holy Week, and Easter celebrate Christ's Atonement and Resurrection. As today, every April 6 we commemorate the establishment and organization of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. This Restoration is a reason we gather the first Sunday each April in general conference.

Restoration also came as the resurrected Jesus Christ, Moses, Elias, and Elijah returned priesthood keys and authority at the newly dedicated Kirtland Temple on Easter Sunday, 1836. In that setting on that day to the restored Church of Jesus Christ came God's authority and blessings to gather His children, prepare His children to return to Him, and unite families for eternity. Restoration that day fulfilled prophecy by occurring both on Easter and Passover.

Including the Kirtland Temple, I recently visited sacred places in Ohio where the Prophet Joseph and others saw in vision God our Father and His Son, Jesus Christ. The Prophet Joseph saw what heaven is like. In heaven, Heavenly Father, through Jesus Christ, "saves all the works of his hands" in a kingdom of glory. The only exceptions are those who willfully "deny the Son after the Father has revealed him."

As His mortal ministry began, Jesus declared His mission to bless us each with all we are willing to receive—in every time, every land, every circumstance. After fasting 40 days, Jesus went into the synagogue and read, "The Spirit of the Lord is upon me, because he hath anointed me to preach the gospel to the poor; he hath sent me to heal the brokenhearted, to preach deliverance to

mūsų žmones ir žemę."

Dievo sukurtas moralinės ir mirtingojo gyvenimo valios laisvės planas leidžia mums mokytis iš savo patirties. Kai kurios geriausios mūsų gyvenimo pamokos kyla iš to, ko niekada nepasirinktume. Su meile Jėzus Kristus nusileido žemiau visko ir pakilo virš visko. Jis džiūgauja dėl mūsų dieviškų gebėjimų kurti ir džiaugtis, būti geriems nesitikint atlygio, tikėti atgaila ir atleidimu. Ir Jis karčiai verkia, kai sielvartaujame dėl didžiulės žmogiškos kančios, žiaurumo, neteisimumo, kurį dažnai atneša žmogaus pasirinkimas, o kartu verkia dangūs ir dangaus Dievas.

Kiekvieną pavasarį Velykų metas liudija, kad dvasinė seka ir sutapimas yra dieviško apmokėjimo, prikėlimo ir sugrąžinimo per Jėzų Kristų modelio dalis. Šis šventas ir simbolinis sutapimas neįvyksta atsitiktinai ar netikėtai. Verbų sekmadienis, Šventoji savaitė ir Velykos žymi Kristaus apmokėjimą ir prisikėlimą. Kaip ir šiandien, kiekvieną balandžio 6-ąją minime Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios įsteigimą ir suorganizavimą. Dėl šio sugrąžinimo kiekvieną pirmąjį balandžio sekmadienį susirenkame į visuotinę konferenciją.

Sugrąžinimas taip pat įvyko, kai 1836 m. Velykų sekmadienį prisikėlė Jėzus Kristus, Mozė, Elias ir Elija neseniai pašventintoje Kertlando šventykloje sugrąžino kunigystės raktus ir įgaliojimą. Toje vietoje tą dieną atkurtajai Jėzaus Kristaus Bažnyčiai buvo perduotas Dievo įgaliojimas ir palaiminimai, skirti Jo vaikams surinkti, paruošti sugrįžti pas Jį ir šeimoms sujungti amžinybei. Sugrąžinimas tą dieną išpildė pranašystę, nes įvyko per Velykas ir per Paschą.

Neseniai aplankiau šventas vietas Ohajuje, tarp jų Kertlando šventyklą, kur pranašas Džozefas ir kiti žmonės regėjimuose matė Dievą Tėvą ir Jo Sūnų, Jėzų Kristų. Pranašas Džozefas regėjo, koks yra dangus. Danguje Dangiškasis Tėvas per Jėzų Kristų šlovės karalystėje „išgelbėja visus savo rankų darbus“. Vienintelė išimtis yra tie, kurie sąmoningai „išsižada Sūnaus po to, kai Tėvas jį apreiškė“.

Pradėdamas žemiškąją tarnystę, Jėzus paskelbė, kad Jo misija kiekvieną iš mūsų palaiminti viskuo, ką esame pasiruošę gauti, – bet kuriuo laiku, bet kurioje šalyje, bet kokiomis aplinkybėmis. Išpasninkavęs 40 dienų, Jėzus nuėjo į sinagogą ir skaitė: „Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane skelbti gerąją naujieną vargšams, pasiuntė mane gydyti tų, kurių širdys sudužusios,

the captives, and recovering of sight to the blind, to set at liberty them that are bruised.”

Poor, brokenhearted, captive, blind, bruised—that’s each of us.

The book of Isaiah continues the Messianic promise of hope, deliverance, assurance: “Ap-point unto them that mourn in Zion, ... give unto them beauty for ashes, the oil of joy for mourning, the garment of praise for the spirit of heaviness.”

Thus, we cry out, “I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God; for he hath clothed me with the garments of salvation, he hath covered me with the robe of righteousness.”

Each Easter season, we celebrate, as a symbolic whole, eternity’s great gifts through Jesus Christ: His Atonement; His (and the promise of our) literal Resurrection; Restoration of His latter-day Church with priesthood keys and authority to bless all God’s children. We rejoice in the garments of salvation and the robe of righteousness. We shout, “Hosanna to God and the Lamb!”

“For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life.”

May we each find in Jesus Christ atonement, resurrection, and restoration—peace, becoming, and belonging—that which is enduringly real and joyful, happy and forever, I pray in His holy name, Jesus Christ, amen.

skelbti belaisviamis išvadavimo, akliesiems – regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų.“

Vargšai, tie, kurių širdys sudužusios, belaisviai, akieji, prislėgtieji – tai kiekvienas iš mūsų.

Izaijo knygoje užrašytas Mesijo pažadas apie viltį, išvadavimą, patikinimą toliau skamba taip: „Įteikti liūdintiems Sione grožybę vietoj pelenų, džiaugsmo aliejaus vietoj gedulo, gyriaus drabužių vietoj apsunkusios dvasios.“

Taigi mes šaukiame: „Aš labai džiaugsiuos Viešpačiu, mano siela džiūgaus Dieve! Nes Jis apvilko mane išgelbėjimo rūbais, apsiautė teismo apsiaustu.“

Per kiekvieną Velykų laikotarpį kaip simbolinę visumą švenčiame didžiąsias amžinybės dovanas per Jėzų Kristų: Jo apmokėjimą; Jo (ir, kaip pažadėta, mūsų) prisikėlimą tiesiogine prasme; Jo pastarųjų dienų Bažnyčios su kunigystės raktais ir įgaliojimu visiems Dievo vaikams laiminti sugrąžinimą. Mes džiaugiamės išgelbėjimo rūbais ir teismo apsiaustu. Mes šaukiame: „Osana Dievui ir Avinėliui!“

„Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąją gyvenimą.“

Kiekvienas Jėzuje Kristuje raskime apmokėjimą, prikėlimą ir sugrąžinimą – ramybę, galimybę tapti tokiems kaip Jis ir bendrumą – tai, kas visa da tikra ir džiaugsminga, laiminga ir amžina. To meldžiu šventu Jo, Jėzaus Kristaus, vardu, amen.